

אמנות מבית

אמני הבית

אבנר יוסי
אברהם רונית
אוזן פרנק
אלט סיגל
אמוראי יהודית
ארוך מיכל
בושור אורית
ביטון מושית
בן חמו שלי
בר-אוריין יעקב
בר-עקיבא ענת
בר-שלום אביחי
ברדה צביה
גוז לימור
גולדנשטיין אנה
גולובוב רז לובה
גטליכר ילנה
גלבוע רתם
דגן דן
דוד הרצל
דניאל עמוס
הימן סימה
הלוי אברהם

המדאני-כהן דניאל
הרשקו מרים
זוננשיין ערן
זילברשטיין דב
חלף אורנה
טריסטר שושנה
יוסף יפה
יציק דרוזדוב לודמילה
כהן טוביק
כהנים דינה
לוינהר אורלי
לזינגר אליק
לייזרוביץ אבי
ליפליאנציק איגור
מוזיקנט שחר
מלכיאל מיכל
מנטין דליה
מרק יואל
נחמיה רוני
סאדי לירון
סובל סיגל
סורק גלית
פומרנץ אליה
פיודורוב אלכס

פלג יעל
פלם ניצה
פרידמן מירל
פרלשטיין מירה
פרץ דוד
פרץ דודי
פרץ יפה
פרץ שרון
קורולב מרינה
קנלר איליה
קפון ורד
רחמני יונית
שאודר מיכאל
שגב אמיר
שי-נחום אביבה
שיץ אהד
שם טוב אלי
שמיס מיכאל
שמלה עפרה
שפיר דרור
שפלטנר נופר
שרעבי גיא
שרת יורם

בנק הפועלים

יוזם התערוכה **אגף משאבי אנוש, המחלקה לשירותי חברה ורווחה**
אוצרת התערוכה **נורית טל-טנא**
יועץ הפקה **גיא עולמי**
הפקה, הקמה ועיצוב **'טחנה לעיצוב'**
צילום קטלוג **רן ארדה**
הפקת קטלוג **קרטודרייב**
עיצוב קטלוג **נועה פז - קרטודרייב**
דפוס **המאירי**
הדפסות ומסגור **שעשוע מסגרות בע"מ**

עובדות ועובדים יקרים,

אנו שמחים להציג בפניכם את תערוכת "אמנות מבית" זו השנה ה-12. התערוכה שהפכה עם השנים למסורת אהובה וחשובה בבנק הפועלים, עוסקת השנה בנושא "70 שנה למדינה".

בחיינו בישראל משתלבות הכרעות היסטוריות ורגעי החלטות מנהיגותיות, לצד זיכרונות אישיים ורגעים של החלטות פרטיות – של אושר ושמחה, עצב, ניצחון והתגברות על מכאובים.

בנק הפועלים נוסד בשנת 1921 על ידי ההסתדרות הציונית וההסתדרות הכללית של העובדים העבריים בא"י, ותולדות הבנק שזורות ברגעים המכוננים של המדינה ובבניית הארץ. אז ועד היום, אנחנו פועלים לפיתוח מדינת ישראל בליווי פרויקטים מורכבים והובלת העסקאות הגדולות והמורכבות במשק – בתחבורה, אנרגיה ותשתיות, בד ובד עם ליווי פרטני של לקוחותינו, משפחות, עסקים קטנים, מבוגרים וצעירים, בהגשמת החלומות שלהם, ובהשגת היעדים האישיים.

זוהי עת של סיכומים אך גם של יצירת חזון לעשורים הבאים, בתקווה למשק צומח ויציב ומציאות של שקט ובטחון, חברה מלוכדת עם עשייה תרבותית ומדעית מעוררת השראה.

אנו, עובדי הבנק ומנהליו נמשיך להיות שם – וללוות את לקוחותינו בכל צומת והחלטה, גם בשנים הבאות.

בברכת ביקור מהנה בתערוכה,

אריק פינטו
מנכ"ל הבנק

אמנות מבית 2017-2018 "70 שנה למדינה"

אנחנו "פועלים אתכם בכל החלטה", השנה החלטנו כי התערוכה השנתית "אמנות מבית" תעסוק בנושא "70 שנה למדינה". אגדנו את מיטב אמני הבנק וגימלאיו להפעלה יצירתית משמעותית בנושא, 70 יוצרים מוכשרים שהתגייסו למשימה, מרביתם יצרו יצירות במיוחד לנושא זה. מארג אמנות ישראלי כחול לבן.

בין היצירות המוצגות העוסקות בנושא "70 שנה למדינה" מופיעות יצירות כמחווה למנהיגים ואישים בכירים שלקחו חלק חשוב בהקמתה ובפועלה של המדינה. כך למשל, מוזיקנט שחר בחר להציג בצילומיו את חדר עבודתו של חיים ויצמן, נשיאה הראשון של מדינת ישראל. ואילו יורם שרת מציג עבודה בטכניקה מעורבת העוסקת בסבו - משה שרת, שר החוץ הראשון וראש הממשלה השני של מדינת ישראל. גם דמותו של אריק שרון מופיעה כשהיא חובקת באהבה את כבשתו, ביצירה הפיסולית של הפסלת ניצה פלם.

אהד שיץ מגיש לנו קערת הפסח עשויה פורצלן שעליה מתנוססת ההכרזה: "בארץ ישראל קם העם היהודי", ומשפטים נוספים ממגילת העצמאות (שנחתמה בה' אייר תש"ח, 14 במאי 1948) מעטרים את הקערה כקליגרפיה מעגלית שנכתבה בכתב ידו. הצלחת מחברת בין ערכי היהדות והמסורת של העם היהודי לערכים האוניברסליים. עוד בהתייחסות להקמת המדינה בעבודתו המורכבת של אביחי בר-שלום המציג עבודה קונספטואלית שימושית - חנוכייה שנוצרה בטכניקה מעורבת, באמצעות שימוש בצילום כפול זהה מטקסט הכרזת המדינה משנת 1948 (צלם: זולטן קלוגר / לע"מ). הצילום משמש מחד כרקע ומאידך הצילום משמש לקני חנוכייה, כאשר בדמותו של השמש ניצב דוד בן גוריון, כיושב ראש מנהלת העם המכריז על הקמת המדינה.

יצירות רבות בתערוכה מציגות מנופיה המגוונים של מדינתנו רבת היופי מדרום עד צפון. נופים פראים, שלווים, כפריים ואורבניים תוססים וכמובן מראות הכותל-הלב של כולנו.

חלק מהעבודות המוצגות עוסקות בנושא קיבוץ גלויות, עליה שואה ותקומה, כך למשל בצילום המרגש של אורנה חלף בו מוצג אביה, בן 80, ניצול שואה שהצליח להקים משפחה על אף שאביו ומשפחתו נספו, וכן ציוריה של הציירת הגמלאית שוש טריסטר, ניצולת השואה, שמפיחה אופטימיות בציורי שמן על בד, שצוירו בפלטת צבעים צבעונית ובהירה.

הציירת אביבה שי-נחום מציגה ציור המכונה: "שיבת ציון" - "על נהרות בבל שם ישבנו, גם-בכינו, בְּזָכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן" - (תהילים קלז). בציור מופיעים הוריה שעלו ארצה מעירק (בבל). הציור מצויר כדרכון במעגלי החותמות, משל לחותמות מעבר להגשת החזון הציוני - והציטוטים המוזכרים בחותמות נכתבו בכתב ידה מספרי הנביאים, אודות חזון שיבת קיבוץ היושבים בבבל לציון.

בעבודות רבות מוצגת התרבות הישראלית העכשווית, על מאפייניה הייחודיים. כך למשל בסדרת הצילומים של יוסי אבנר מופיעים מקבץ מהמאפיינים שלנו: צבר קוצני גאה, גורמט זהב על הצוואר, ארוחת בוקר ישראלית, ריב שכנים מתוקשר, אולם קבלת הבאים של הנוחתים בנמל התעופה בן גוריון, ועם ישראל חי ☺.

מספר אמנים בחרו להציג פסיפס "דיוקן ישראלי" - לדוגמא, בתבליט הציורי ההומוריסטי של הצייר איגור ליפלאנצ'יק וברישומיו הריאליסטיים של הלוי אבי ובצילומיו של מיקי שאודר ועוד. דיוקנאות ישראלים מגוונים.

אורית בושיר מציגה רגע מרגש משנת 2011 - נבחרת כדורסל הנכים באלופות אירופה בכדורסל בכסאות גלגלים, שנערכה כאן בארץ בהשתתפות נבחרת ישראל כמובן. ישראל הביסה את שווייץ במשחק הפתיחה 38:66. נבחרת ספורט הנכים הישראלי נחשבת מאז ומתמיד למובילה בתחום ועובדה זו מתבטאת בהישגים יוצאי הדופן של הספורטאים הישראלים.

ברצוני להודות למחלקת שירותי חברה והרווחה של הבנק על קיום והשקעה בפרויקט חשוב זה המעודד עשייה ויצירה. תודתי הגדולה ליואל כהן האחראי לפרויקט זה, לשרונה תיירי ולשלומית זין, וכן למעצבי "טחנה לעיצוב", ולמפיק הקטלוג - גיא עולמי, ומעל הכל לאמנים המשתתפים בתערוכה - עובדי גימלאי הבנק.

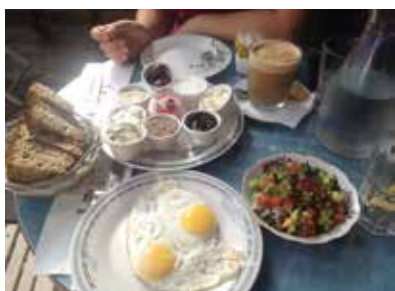

נורית טל-טנא

אוצרת התערוכה "אמנות מבית 2017-2018"

רודי יוסנשטין - פרי אור - הצלמניה

יוסי בחר בצילום שצולם כנראה מקומת בניין אל עבר ככר מגן דוד וצומת רחובותיה (שינקין, אלנבי, קינג ג'ורג'). וניסה לשחזר את זווית הצילום ולהציג את הבדלי הזמן של המקום.

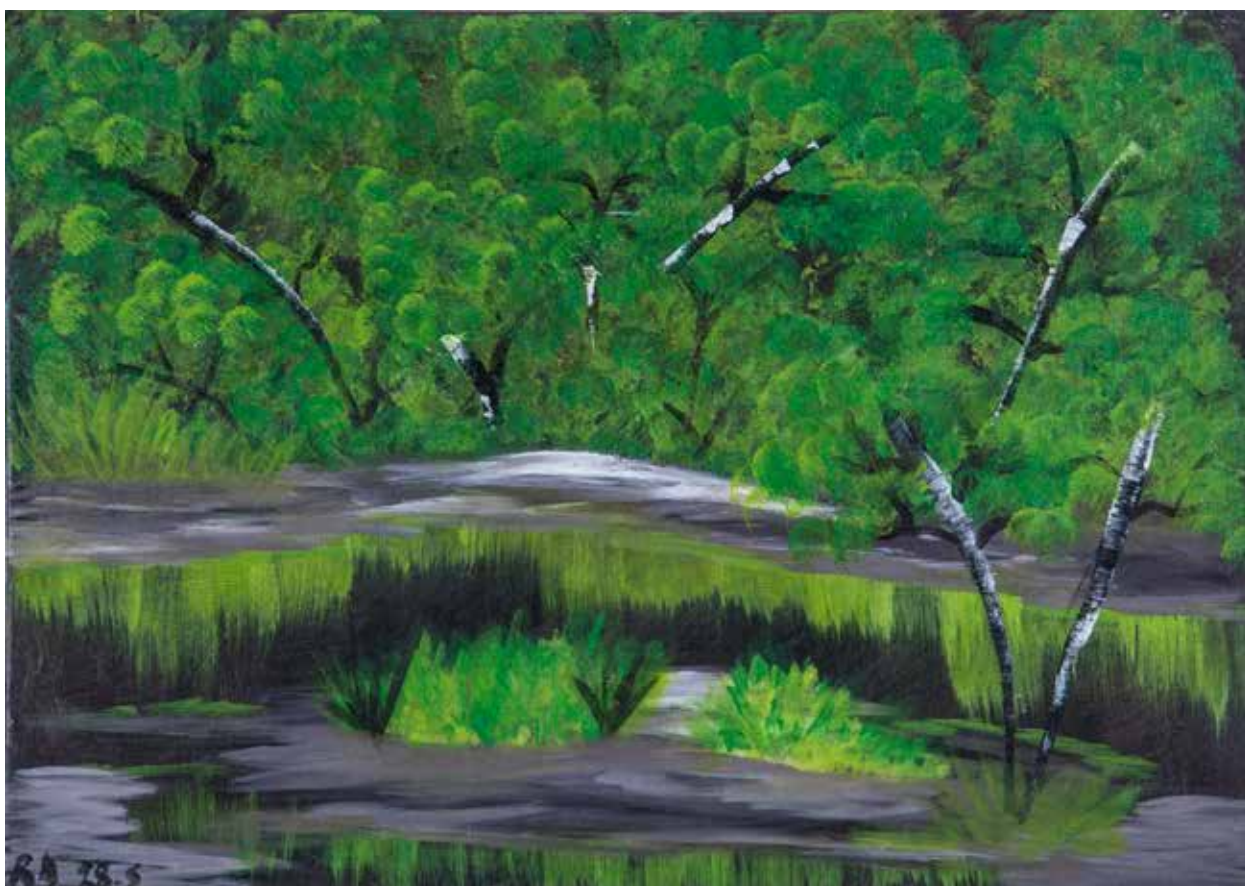
לדבריו: "עיסוקי המקצועי דורש יצירתיות והבנה נכונה של סביבת העבודה לצורך מציאת פתרונות. דבר הבא לידי ביטוי ביצירתיות הצילום על-ידי בחינת הזוויות המתאימות, התאורה הנכונה ובשילוב רקע מתאים לקבלת התמונה הרצויה. האמנות הינה האפשרות להוצאת תחושות פנימיות ללא צורך במילים, לשחרור ומדיטציה של הנפש. תמיד אשאף למצוא יותר זמן לעסוק ביצירה".

מציב לנו מראה מול העיניים, במקבץ מאפיינים של התרבות הישראלית העכשווית: צבר קוצני גאה, גורמט זהב על הצוואר, ארוחת בוקר ישראלית, ריב שכנים מתקשר, אולם קבלת הבאים של הנוחות במל התעופה בן גוריון, ועם ישראל חי ☺.

בנוסף, יוסי יצר הומאז' לצילום נוסטלגי של ת"א משנת 1936 של הצלם הידוע רודי יוסנשטין - מייסד הצלמניה המיתולוגית שקיימת עד היום בת"א, מזה 80 שנה. רודי תיעד את חיי היומיום בארץ בראשית שנות הקמת המדינה, תמונות שהיו לאבני דרך בחברה הישראלית. ביניהן תמונות של רחובות ת"א ושכונותיה, הווי עירוני.

סגנית מנהל סניף בסניף בבית שמש, נאלצה לשבת בביתה כשנה וחצי, בעקבות פציעה שגרמה לשבירת עצמות הברך והגידים. אך "מעז יצא מתוק" הישיבה בבית גרמה לה להתחיל להתעניין בציור ומשם היצירות שבה פרצה. זו הפעם הראשונה שרונית מציגה בתערוכה. בין ציוריה: פרחים צבעונים, נוף ירוק מחורשת טל ושקיעה בכנרת. פרידה קאלו הישראלית.

יצירתו כתמיד מושפעת מז'אנר "גיבורי על" המופיעים בקומיקס אמריקאי ובקולנוע, והיא משלבת דמויות מוכרות כגון: Mightor, Loki, מתוך מיתולוגיות וגיבורי ילדות ועריכה מחודשת שהוא ביצע לסיפור פנטסטי פרי מחשבתו. פרנק משתמש בטכניקה של איור דיו על דף בריסטול וסריקת האיור למחשב לשם הענקת צבע דיגיטלי. והפעם מוצגת דמותו האהובה של Deadpool שהוא מחקה את תנועתו של "Salt Bae".

"אַרץ חֵטָה וְשֹׁעֵרָה וְגֶפֶן וְתַאֲנָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ זֵית וְשֶׁמֶן וְדִבְשָׁ" (דברים ח', ח').

סיגל מציגה את אחד משבעת המינים שהתברכה בהם ארץ ישראל, שדה חטה שצולם ליד קיבוץ בארי, ובמרכז ניצבת בתה נגה. זו הפעם הראשונה שסיגל משתתפת בתערוכה.

על פי תפיסתה של יהודית: אמנות מקורה מאמונה, וכל אחד יכול ליצור רק אם יאמין ביכולותיו וינסה. אמונה מאפשרת להגשים את המאווים העמוקים ביותר. חלק ניכר מיצירתה הפיסולית עוסק בדמויות נשיות כחלק מההעצמה נשית, הזדמנות לצמיחה וליצירה. לדבריה: "האמנות שלי מושפעת מהתבוננות בעולם הצבע והאסתטיקה וביצירת הרמוניה ביניהם. אני מאפשרת לעצמי לפעול לא לפי חוקים, להיות גמישה ויצירתית, לזרום, לצאת מחוץ לקווים, חוויה!"

כיום יהודית מתגוררת בהוד השרון, אמא לשלושה. עובדת בבנק מזה 25 שנה, נשואה לדורון העובד גם הוא בבנק הפועלים, הוריו של דורון גם הם הכירו בבנק. ואלו הוריה שלה עלו לארץ לאחר מאבק עלייה קשה בשנת 1971 מלטביה, כדי להגשים ולבנות את ארץ ישראל מתוך אמונה בהגשמת החזון הציוני.

משתדלת ליישם את היצירות בכל תחומי החיים, וכמובן גם במסגרת תפקידה כמנתחת מערכות ומנהלת פרויקטים בחטיבה העסקית, בתחום האשראי בבנק. בתערוכה היא מציגה את מבניה הישנים של נחלת בנימין, המתחדשים בדקורציה עכשוויות חתרנית - אמנות גרפיטי. עבר, הווה ומבט עתידי יחדיו.

מגיל צעיר אורית מצלמת כתחביב, צלמת הפורטרטים האמריקאית אנני ליבוביץ (Anne Labovitz) השפיעה עליה רבות. בתערוכה מוצגים מספר פורטרטים בשחור לבן של דמויות מגוונות מארצנו.

כמו כן מוצג צילום הקרוב ללבה שצולם על ידה בספטמבר 2011, אודותיו אורית מספרת: "באותה תקופה צילמתי הרבה אירועים שונים בהתנדבות. צילמתי את נבחרת כדורסל הנכים באליפות אירופה בכדורסל בכסאות גלגלים. לראשונה בתולדות ישראל נערכה אליפות אירופה כאן בארץ, בהשתתפות נבחרת ישראל כמובן. ישראל הביסה את שווייץ במשחק הפתיחה 38:66.

נבחרת ספורט הנכים הישראלי נחשבת מאז ומתמיד למובילה בתחום ועובדה זו מתבטאת בהישגים יוצאי הדופן של הספורטאים הישראלים".

בהכרזת העצמאות נאמר ש"מדינת ישראל... תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות; תשמור על המקומות הקדושים של כל הדתות". מושיית מציגה צילומים שצולמו בארץ בשנה החולפת, בית תפילה יהודי ונוצרי בעלי רקע היסטורי. בצילום אחד מוצג מראה חזיתי של בית הכנסת הגדול בחצר החאן שבחדרה. בית הכנסת נבנה בין השנים 1936 ל 1940. ונחנך בשנת 1941 שנת היובל לייסוד חדרה. (עם רכישת אדמות חדרה בשנת 1891 נרכש גם מבנה החאן, ובין השנים 1891 ל 1896 המקום שימש את ראשוני תושבי המושבה כמקום מגורים ולמטרות ציבוריות). ובצילום השני, מוצג מראה פנים של כנסיית הביקור הנמצאת בשכונת עין כרם בירושלים' הכנסייה מוקדשת לביקור המתואר בבשורה על פי לוקאס - ביקורה של מרים, אם ישו, אצל אלישבע, אם יוחנן המטביל, כששתיהן היו הרות. הכנסייה החדשה הוקמה ב- 1955 על ידי האדריכל אנטוניו ברלוצי, על יסודות כנסייה צלבנית, שנבנתה על יסודות כנסייה ביזנטית.

ובעתיד, מאפשרת ליצור את החיבור, כמו ביצירה. "שם יצירתה המוצגת בתערוכה: "חיבורים", מדובר על ציור בשלושה חלקים בדגם זברה שחור/לבן. לדבריה: "במלאת 70 שנה למדינה הגיע הזמן שישראל תאמץ ותפעל על פי גווני אפור ולא רק קיצוניות של שחור לבן המאופיינת בחברה".

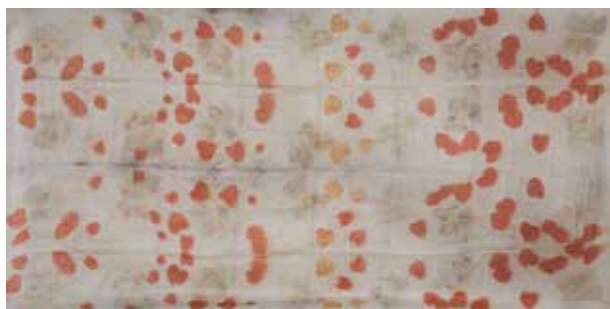
מאמינה כי "היצירה טמונה בחיבורים" - "עברתי מגוון תפקידים בבנק בעיקר של ניהול שינויים, שיווק ופרויקטים רוחביים ועוד, ובכל תפקיד זיהיתי הזדמנות לייצר נקודות ההשקה וחיבור בין החלקים השונים לכדי הגשמת תכלית התפקיד. החברה הישראלית, מורכבת מרבדים שונים המנוגדים מבחינת תפיסות עולם, דת, מסורת ועוד. שותפות הגורל שלנו כעם בעבר, בהווה

מביא לנו מקבץ אקלקטי של צילומי עובדים זרים מאריתריאה, אשר הגיעו ביום חגיגי לטבול במי הירדן, "קאסר אל יהוד". המקום קדוש לנוצרים, על פי האמונה הנוצרית יוחנן המטביל טבל את ישו במי הירדן. יעקב, ביקש ללכוד במצלמתו את התרגשות המאמינים והרוח הייחודית השורה במקום במהלך טקס ההטבלה בו ילדים נטבלים על ידי הוריהם.

מראות הטבע של ארצנו היפה מהווים מקור השראה תמידי ליצירותיה המוצגות בתערוכה: הדפסים על בד בטכניקת ייחודית, כלי קרמיקה ושרשראות. ההדפסים על גבי בדי משי, צמר וכותנה נוצרו בעבודת יד בעקבות הטבעת עקבותיהם של עלים וקליפות גזעי עץ: אקליפטוס, קיקיון, אדר ואלון, וכן ספלולי עץ האלון היוצרים דגמים וגוונים שונים. קולקציית כלי חמר, ביניהם: קומקום, אגרטל וספלים נוצרו בעבודת אובניים בשילוב גלזורות וטכניקות צביעה שונות בגווני אדמה, מדבר וים. לדבריה: אופן הנחת הצבע, מייצר נזילה וזרימה המקבילה לזו שבטבע. כמו כן מוצגות שרשראות כסף שנחרזו בשילוב אבני חן בגווני חול, אפור תכלכל ולבן. "אני רואה את מכלול הדברים משתלבים. אני רואה גם בעבודה בבנק סוג של אמנות, המצריכה ראייה יצירתית ומקורית. גם האמנות וגם העבודה היומיומית שלי מצריכה ריכוז ודיוק, ובדיקה איכותית של דברים" - (ענת).

התייחסות לטקס הכרזת הקמת המדינה בעבודתו המורכבת של אביחי בר-שלום המציג עבודה קונספטואלית שימושית, חנוכייה שנוצרה בטכניקה מעורבת, באמצעות שימוש בצילום כפול מטקס הכרזת המדינה משנת 1948 (צלם: זולטן קלוגר / לע"מ). הצילום המופיע פעמיים, מחד משמש כרקע ומאידך אותו צילום ממש משמש לשמונת קני החנוכייה, כאשר ראשי דמויות היושבים משמשים כקני החנוכייה וראשו של דוד בן גוריון העומד ומכריז בנאומו על הקמת המדינה משמש כקן ליצירת השמש. יצירה זו מבטאת על פי אביחי מבט היסטורי הקושר בין המכבים לציונים מקימי המדינה החותרים להשבת העצמאות לישראל.

"העולם מצחיק אז צוחקים". צביה מציגה את שמחת הליצנים המצויים במין פוזיציה אקרובטית שראשם זה על ראש זה, ועל אף שתפקידם מחייב להצחיק, הרי שפניהם אינן מביעות שמחה כלל... פסל מרשים זה, גודלו בגודל אדם, עשוי בטכניקת עיסת נייר ומודבק בכפתורים וניכר ברמת ביצוע גבוהה. עוד בין פסליו המוצגים בתערוכה: דמויות נשיות, האחת כתבליט בהיר ובו דמות נוגה בעלת מחלפות שיער ארוכות שנוצרו בעיסת נייר גם כן. ופסל נוסף המאזכר מסיכה נשית ונציאנית בדמות פני אישה ועיטור טווס מזהב כאורגמנט קישוטי.

מציגה מקבץ פרטי יודאיקה מקרמיקה צבועה, מעוטרים בסמלי צמחיית הארץ: רימון, חיטה ושעורה וצבר. כלים שימושיים דקורטיביים פרי יצירתה ביניהם: פמוטים, מזוזה, חנוכייה, וברכת הבית. בזמנה החופשי לימור נהנת ליצור אמנות מחומרים שונים ולעצב את גינתה.

מספרת שעלתה לארץ מרוסיה בשנת 1976, אמרו לה שהישראלים הם כמו סברס בפנים הם רכים ומתוקים ובחוץ הם קוצניים. בהשראה זו היא מציגה הפעם אבטיח מופשט (לא סברס) שלו היא קוראת "מתוק מבפנים וירוק מבחוץ".

מציגה צילומים בעלי אלמנטים ישראלים. שצולמו על ידה במהלך טיול רגלי ברחובות העיר. ביניהם: צילום בחנות בדים, בין גילי הבד השונים מבצבץ גליל בד בדגם מגן דוד. בצילום נוסף מופיעים מוביילים שונים בפתחה של חנות: יונת השלום, מגן דוד וחמסה. ובצילום שלישי גולש כחול-לבן, רוכב על גל בזמן שקיעה ים תיכונית. לדבריה: "אני בת 31, עליתי לארץ בגיל 11 מחבר העמים, נשואה ליליד הארץ ומודה להוריי על כל יום שאני חיה בארצנו המדהימה!!! הצילום מעניק לי כוח ומוטיבציה. לעיתים קרובות אני מקבלת רעיונות מהצילום, הבאים לידי ביטוי בעבודתי בבנק".

"ארץ ישראל שלי יפה וגם פורחת..." כך כתבה דתיה בן דור בשירה. ואכן ארצנו הקטנה משופעת במקומות מרהיבים וייחודיים מצפון עד דרום. בין אם נבחר לטייל ברגל, באופניים, בסירה או ברכב על ארבע גלגלים, רבים המקומות היפים בארצנו שאסור לנו לפספס. ילנה ומשפחתה נוהגים לטייל דרך קבע בסופי שבוע. והיא מציגה לנו מספר צילומים שצולמו על ידה מטיולים שונים בארץ. ביניהם: צילום בעת שיט סמוך לעכו העתיקה ומסגדיה. צילום השקדייה לצד אגם מונפורט שבמעלות וצילום אופניים לטיולי רכיבת שטח ב"עין הכרמל"

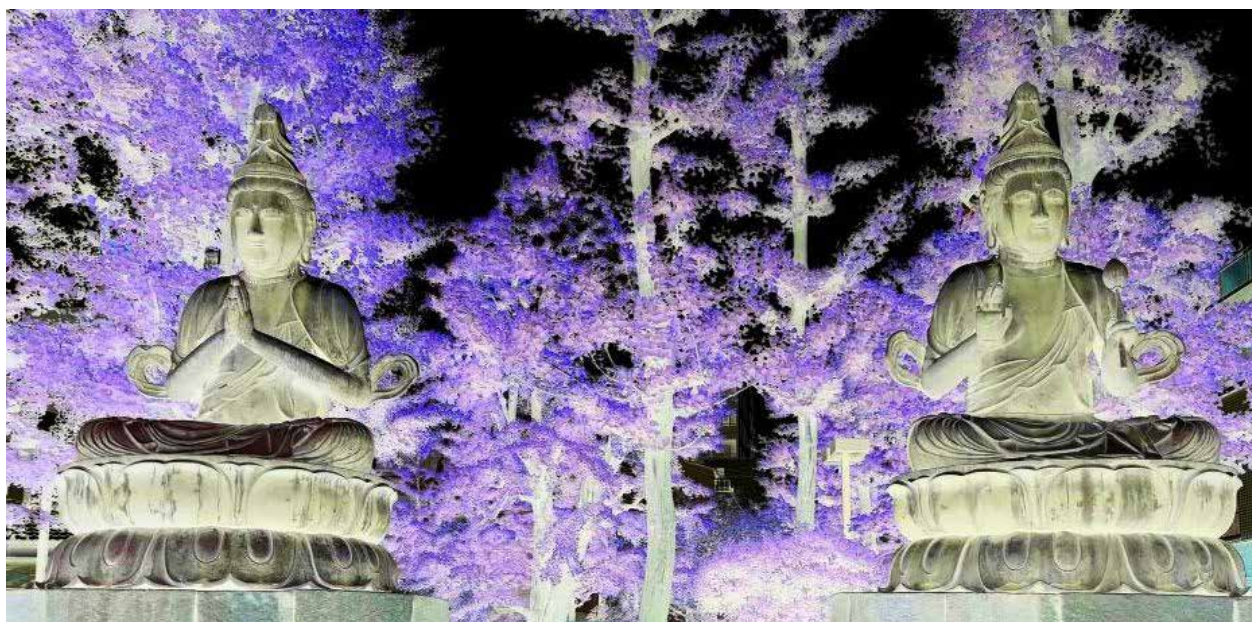
במהלך טקס סיום קורס צוללות בחיל הים, רתם צלמה את בנה החייל, הצוללן, מצדיע ונשבע אמונים למחויבות לשרת את מדינת ישראל באתגרים שיוצבו בפניו, זאת לאחר מסע ארוך אישי וחברתי, פיזי ומנטאלי, בו למד ופיתח את יכולתו בתחום הנדרש. המעבר של הבן מרשות האם לרשות השירות הצבאי הינו רגע מכונן ועמוס ברגשות מורכבים. "תדע כל אם עבריייה שהפקידה את גורל בניה בידי מפקדים הראויים לכך" - (דוד בן-גוריון בנאום בשנת 1963).

תלמיד מזה מספר שנים בסדנת הפסל האמן אליעזר גלבוע. יחד עם זאת ניכר כי דני אמן בפני עצמו, מציג את ה"פסל המפסל" - יצירה פיסולית מרהיבה בדמות הפסל בעת מלאכתו. הפסל מפוסל בעץ סיסם הודי בעל גווני חום לבן, מלאכת הפיסול נדרשה לעבודה קפדנית מרובה, בתהליך של גריעה מהחומר בשימוש במפסלות ופטיש ללא מכשור חשמלי.

אורות מהבהבים מצילומי של הרצל, שצולם אי שם בבטומי, עיר קייט השוכנת לחופו של הים השחור בגאורגיה. בחזית הצילום פסלם של האוהבים עלי ונינו, על רקע גלגל ענק ומגדל האלפא בטא, הממוקמים בטיילת של בטומי. לדברי הרצל: "עלי ונינו זוג נאהבים מדת שונה. שלמרות התנגדות משפחותיהם סיימו באהבה עזה, כנגד כל הסיכויים. האימרה "האהבה תנצח" שוב הוכחה".

מזמין אותנו להצצה במחוזות יפן, עת טייל שם בחופשה והגשים חלום
כעת הוא משתף אותנו בחוויה. מציג את פסלי הבודהה מ"המקדש המוזהב" בקיוטו.

ילידת 1943 בירושלים. סימה משתפת מזיכרונותיה: בשנת 1948 בעת המצור על ירושלים, משפחתה נאלצה לברוח מביתם משכונת הבוכרים כיון ולא היה מה לאכול בתקופה קשה זו, סימה הקטנה בת החמש ובני משפחתה נסו לת"א לבית הסבתא, אך כאשר הגיעו אליה המצרים הפגזו את ת"א וסימה ומשפחתה נאלצו לברוח להסתתר בבית הנוער העובד הסמוך לבית הסבתא. כיום, את אהבתה לארץ היא מבטאת באמצעות קולקציית תכשיטים מרגשת בהשראת ירושלים, כיפת הזהב והכסף וצבעי דגלי המדינה. מקבץ עדיים המורכב מזהב וכסף חלקו חרוז ומשובץ בפנינים, קריסטלים ואבני סברובסקי.

70 שנה למדינה, ותושבי הארץ מגדול ועד קטן מהווים מארג של קיבוץ גלויות מגוון של זרמים, עדות ודתות. אבי בחר להציג מקבץ פורטרטים של דמויות שונות רבות הבעה, שנרשמו בגישה ראיסטית קפדנית על ידו, בטכניקה של עפרונות צבעוניים על נייר.

היצירה מקורה מעשה יד האלוהים והאמן. דניאל מציג צילום מכחולים ועליהם שאריות צבע - כלי מלאכת הצייר. ובצילום נוסף מופיעה החיפושית "מושית השבע", הידועה בכינויה: "פרת משה רבנו", נחה על שיח שיטת המשוכות בפריחתו - יופייה של הבריאה. כידוע אלוהים נמצא בפרטים הקטנים.

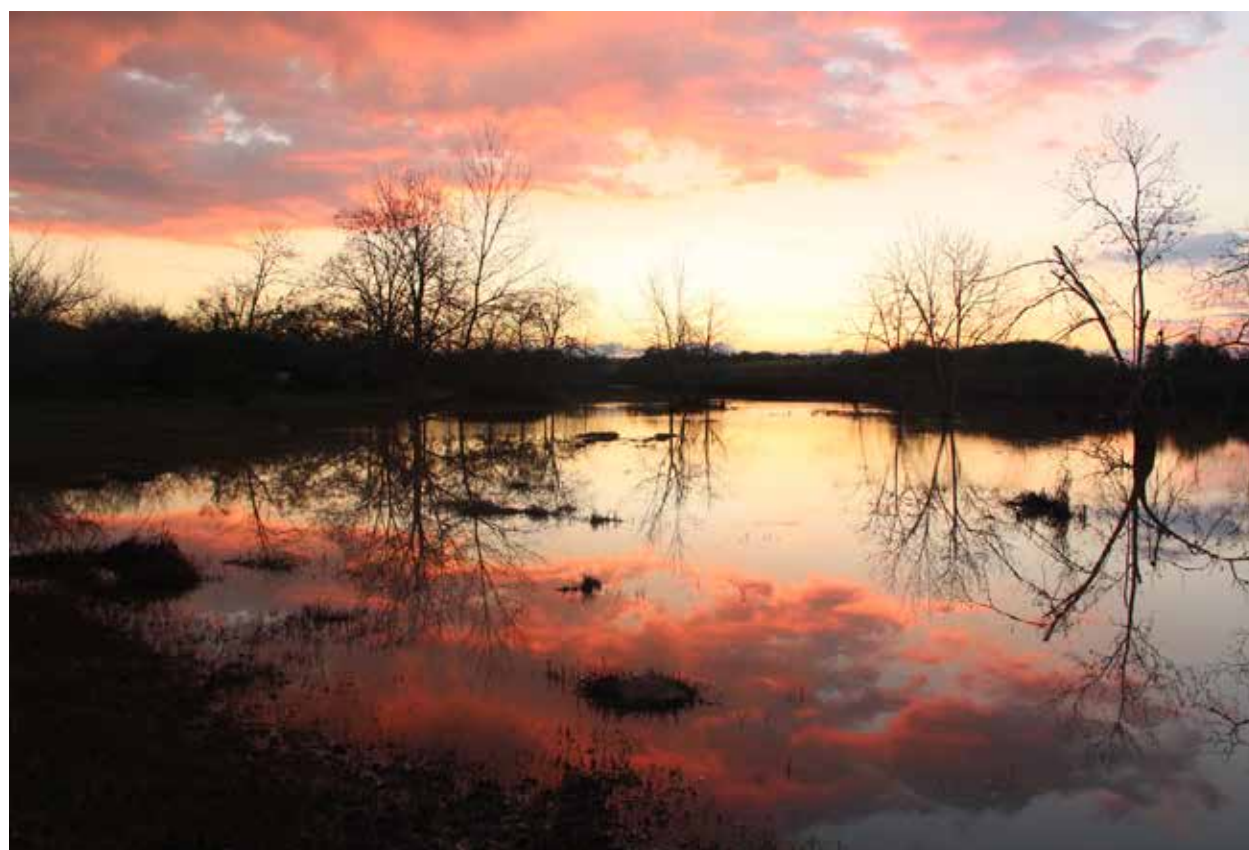

"זו היא יפו, ילדה זו היא יפו, שחודרת - כמו יין לדם..."
תמונות יפואיות בצילומי שחור/לבן מהוות זעיר אנפין של התרבות
הישראלית. נערים קופצים להשתכשך בים בחומו של הקיץ הים
תיכוני הלוהט, שיח גברים מבוגרים בשוק ותרבות המגל שלנו.

בסדרת צילומי הנוף של ערן גווי האדום והכתום שולטים בקונטציה הפרטית שלו, יש בהם עוצמת אש והם מזכירים קצת את "עקידת יצחק". מדובר בנופים רומנטיים בראשיתיים עוצרי נשימה. מראה עצים ושמיים מוכפלים המשתקפים באגם, וכרם בעת שלכת (שצולם ברמות נפתלי). "אני משתדל לפעמים, לפני העבודה, להגיע לזריחה ולצלם מקומות יפים שנמצאים קרוב לבית..." (ערן).

מציג ציורים עזי צבע העוסקים בעיר האורבנית ת"א התופסת מקום מרכזי ביצירותיו. באחת העבודות מופיע "בניין עיריית ת"א" כתלוי בין שמיים וארץ, ללא אחיזה בקרקע, כ"שוקע" בים ומתנדנד סביב כוחות שונים המושכים אותו מצדדיו על רקע פלטת צבעים נועזת בצבעי אדום, שחור צהוב וכחול. מערבולות שונות מבטאות לדברי הצייר את ביטוי תחושות המפגינים מכל גווי החברה הישראלית והפיכת המקום למדמנת מאבקים. דב, אוטוידקט מצייר מגיל צעיר. עד לפני כשנתיים צייר בצבעי שמן בסגנון פיגורטיבי ואבסטרקט. בשנתיים האחרונות עבר לצייר בעיקר באקריליק, ציורים על בדי קנבס גדולים, תוך התמקדות בהעברת מסר לצופים בציוריו. תוך שהוא מקפיד ליצור חיבורים בין מורשת הציור הראליסטי לבין סגנון אקספרסיוניסטי.

"אבי ביקש להתחקות ולהגיע למקום בו נרצח אביו במהלך השואה, לאחר שברח ממחנה עבודה בטריהטי. בעקבות מחקר של מספר חודשים ובסיוע גורמים שונים אותר מקום רציחתו ויהודים נוספים, בעיירה יורקיבקה. הצילום של אבי האוחז במצלמה ומצלם את המקום בו נרצח אביו מבטא נצחון פרטי - המשך קיום המשפחה, ונצחון לאומי - המשך קיום העם היהודי. כמו כן הצילום מאפיין את אבי כאדם מדויק וממוקד המחפש את הרגע, ובמקרה זה חיפש להנציח את המקום בו נרצח אביו. סיפור הרצח מאוזכר בספר המצוי ב"יד ושם", הטיול היה כמסע סוראליסטי בו בני המשפחה הלכו שנותו אור אחורה נכנסו לעיירה דרך השדות... מסתבר כי אלו שנותו במחנה העבודה דוקא ניצלו ושוחזרו. בגיל 7 עלה אבי ארצה. נצחון משואה לתקומה". (אורנה).

מציגה צילום בשחור לבן ובו נראה אביה אוחז במצלמה ומצלם. על רקע הצילום מודפס המשפט: "העיניים שלו בעיניים שלנו". אורנה משתפת: "משואה לתקומה - אבי ד"ר אברהם מריו בקר אשר חגג השנה 80 הוא ממשפחה ניצולת שואה, שעלתה לארץ מרומניה בשנת 1948 והתגוררה ביפו של ימי קום המדינה. אבי מביא לידי ביטוי את כל המשמעויות של המעבר משואה לתקומה, שמר בקנאות על ערכי היהדות והאמונה של עם ישראל בארץ ישראל, הצילום שצולם על ידי מביא לידי ביטוי את אבי כחובב צילום מושבע. המצלמה צמודה אליו במהלך 80 שנותיו כחלק בלתי נפרד ממנו". צילום זה צולם על ידי אורנה במהלך טיול שורשים משפחתי במסגרת 80 שנה להולדת אביה. הצילום צולם בעיירה יורקיבקה שברומניה.

כדרכה תוססת ואנגרסטית מלאת פרץ עשייה ויצירה, מרצה ברחבי הארץ אודות ילדותה בצל השואה. שוש מצגיה השנה מספר ציורים בשמן על בד שצויר בפלטת צבעים אופטימיים ובהירים. ביניהם: מראה נוף ים המלח והרי ירדן הנישאים, בשילוב אזכור סמל מגן דוד ושנת ה-70 למדינה. לדבריה, הציור צויר בהשראת התחדשות והשקעת תמלוגים ומשאבים בשיפוץ חוף ים המלח וסביבתו.

וכן צויר נוסף, בהשראת מארק שאגל ובו נראה זוג כמרחף בין שמיים לארץ, ארשת פניהם שלווה ושמחה זאת בעקבות יונת השלום הנחה על כתפיהם, ותחתם העיר האורבנית.

ובציור אחר בסגנון דומה מופיעות דמויות המבטאות צער וכאב, על פי פרשנותה של הציירת, הציור מבטא את תחושותיה לגבי המצב האורבני והטכנולוגיה המתקדמת וכמיהתה אל הנוסטלגיה המוכרת והטובה.

"בואי נתרחק מן האספלט ומן הערים המקומטות, בואי נמלט אל הלגונות השקטות, בואי לאילת לאילת..." (מילים: ירון לונדון).
 בזמנה הפנוי יפה מתרחקת מחיי היומיום אל עבר מחוזות יופייה של ארצנו מדרום ועד צפון.
 היא מציגה סדרת צילומים מטיוליה ברחבי הארץ, ביניהם: אילת, נחל הבניאס, ומראה העיר נצרת בחגיגות חג המולד.

הביצה משמשת את לודמילה לא רק לשם הכנת חביתה ישראלית ☺. עבודה לביצה שימושים נוספים יצירתיים וחשובים לא פחות. שברי קליפות הביצה משמשים אותה ליצירת פסיפס ייחודי, באמצעות שבירת הקליפות לחלקיקים קטנים, צבעיתן והדבקתן זו בצד זו בעדינות מרבית וסובלנות רבה, יצירה מדיטטיבית.

מציירת לדבריה ב"גלים", בתקופות. בתקופה זו גל היצירות המתפרץ עורר אותה ליצור ציורים חדשים. בתערוכה מוצג ציור ראליסטי בטכניקה של צבעי מים ולכה. מראה נוף פסטורלי, דוגיות צבעוניות העוגנות על חוף הכנרת או חוף אחר...

בציוריה היא פונה אל שכונת משכנות שאננים בירושלים בראשיתה, בציור בו מוצגות הנשים הכובסות, בעבודת כפיים תוך שפשוף וטייח הבגדים והטבלתם בגיגית מים וכן בתי האבן הייחודיים שבה.

משכנות שאננים היתה אחד ממפעלי הפיתוח הראשונים בעיר בתקופה העותומנית והשכונה היהודית הראשונה שהוקמה בירושלים מחוץ לחומות העיר העתיקה בשנת 1860, הוקמה ביוזמתו ובתמיכתו של השר משה מונטיפיורי.

פריחת העצים ועלוותם הצפופה מקבלת גוון אדמדם בציורה האקספרסיוניסטית. לדבריה של אורלי רצונה היה לבטא את חום הארץ ועוצמותיה הפנימיים, ומאבקה התמידיים של הארץ לצד התרבות הישראלית מלאת הפתיחות החום והלהט ועל כן בחרה בפלטת צבעים רווית אדומים, חומים וצהובים.

השמש בעת שקיעה משחקת משחקי מחבואים, עוד רגע ונעלמת, והנה היא כדור אור עגול ובוהק ממוקמת כמו מונחת בקודקודו של מבנה משולש בבית קפה תל אביבי.
אורה וחומה של השמש מלטפים ומנחמים. כך גם קן משפחתי רך ואוהב. אליק איש רב פעלים, בזמנו הפנוי עוסק בצילום, כתיבה ובמתן יעוץ אישי והרצאות.

צילומיו של אבי צולמו בארץ. המכנה המשותף להם הינו ה"מעוף".
ביניהם: צילום מתוך פסטיבל כדורים פורחים בחבל אשכול, פריחת
השקדיות ביער יתיר כשבנו של אבי מצולם בעת קפיצה, וצילום נוסף
בו מוצגת בתו כשהיא "עפה" על רקע של אנדרטת הנגב.
לדבריו: "בחיינו ובחיי מדינתנו שם המשחק הוא לראות רחוק ולהבין מהן
האבנים הגדולות שבחיינו, ככל שנסתכל על דברים מלמעלה, ממעוף
הציפור, כן נשכיל להבין מהי דרכנו."

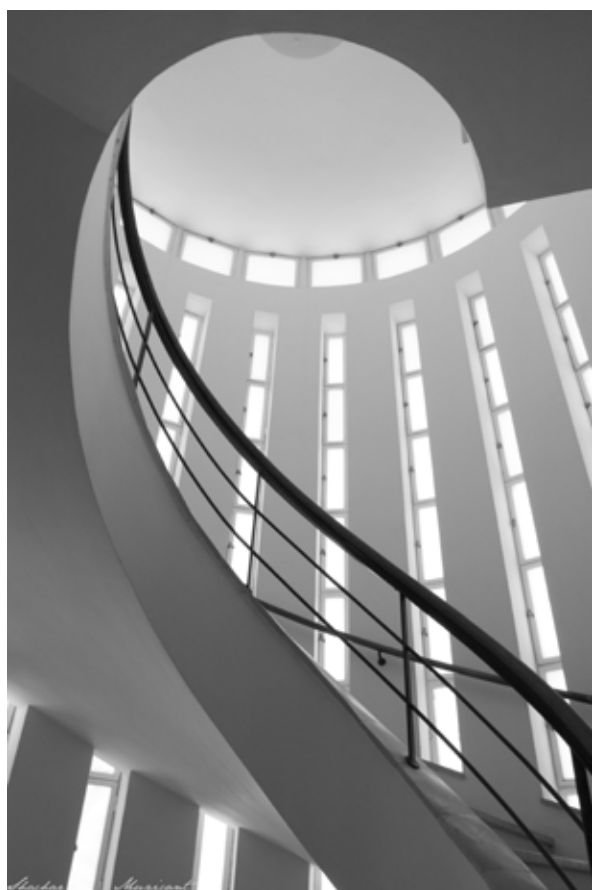

מביא עימו משב רוח סוראליסטי משועשע בציוריו הייחודיים, שציורו בשפה אישית עשירה צבע ומחשבה ובביצוע מרשים. באחד מהם מוצגות דמויות רב גוניות המאכלסות את ארצנו, מקבץ אקלקטי של דמויות גרוטסקיות המתהלכות יחדיו ברחובות ירושלים תחת עץ רענן ובציור אחר מופיע זוג ישוב על פלח אבטיח לרקע נעימת צליל כינורו של הגבר המנגן לזוגתו. וציור נוסף בית החילזון. כמו כן מוצג פסל חמר, בדמות היהודי הגלותי הנודד, בעל זקן עבות ורב הבעה. איגור למד אומנות באוקראינה, צייר שהציג זה מכבר בתערוכות ברחבי העולם.

חדר עבודתו של חיים ויצמן, נשיאה הראשון של מדינת ישראל, נבחר על ידי שחר כפרויקט צילומי שחלקים ממנו מוצגים בתערוכה זו. חדר עבודתו ממוקם כיום בבית "מכון ויצמן" ברחובות. בית ויצמן, שנבנה בשנת 1936, היה ביתם של ד"ר חיים ויצמן וד"ר ורה ויצמן. בצמוד למכון זיו שייסד ד"ר ויצמן בשנת 1934, וממנו צמח לימים מכון ויצמן למדע. הבית תוכנן בידי האדריכל היהודי הנודע, אריך מנדלסון. עם בחירתו של ד"ר ויצמן לנשיא המדינה הפך הבית למשכן הרשמי של נשיא ישראל. לאחר מותו עבר משכן הנשיא לירושלים. בני הזוג תרמו את האחוזה, את הבית ואת תכולתו למדינת ישראל, במטרה לשמר את מורשתו של הנשיא הראשון.

זו פעם ראשונה שמלכיאל מציגה בתערוכה.
בנוסף להיותה מתכנתת וראש צוות
רסט - ערוצים דיגיטליים. מיכל מציירת,
חוטאת גם בכתיבה הכוללת מחזות,
פרוזה ושירה. בתערוכה היא מציגה שני
ציורים בשמן על בד.
ציור מתוך צילום מים סוף ובתוכו דג
התוכינון. לציור היא קוראת "בדמדומי
הים" מתוך השיר שכתבה "בחזרה
לשגרה".
ציור נוסף מציג את פריחת עלוות
העלים הסגולים ברחבי העיר תל אביב.
הציור נקרא: "עטלפי הפירות בין עצי
השדרה" - מתוך השיר שכתבה: "העיר".

בעיר / מלכיאל מיכל

איש סועד לבד
נערה מחפשת
אחרת מזמזמת שיר
ראיתי אישה בחוף כותבת
האיש של הים צועק
הקבצן כועס ומקלל
את החוצים
רוכב אופניים דוהר בשריקה
קו חמש מסתער
מפורסם מצטלם בסנטר
ולב הנערות נחמץ
אימא מרימה תינוק
עטלפי הפירות בין עצי השדרה
כוס קפה נשפכת
זקנה על ספסל
סופרת בקבוקים
אוהל מחאה
מגש פיצה
שיר של בוב מארלי
בחור חסון רץ
איש בחליפה ממחר
זוג בחיבוק שקט
כלב עייף על שביל
דוכן מיצים סגור
הכיכר
איש אבוד על גג
ואישה כותבת שירה

הנערה דליה שהתבגרה באי אלו שנים, משתפת אותנו
בציור "הכותל" הקרוב מאד ללבה, הכותל ומתפלליו.
הציור צויר בדם לבה מהתבוננות בצילום נושן ומשך ציורו
נמשך מספר חודשים.

"עמדה נערה מול הכותל, שפתיים קרבה וסנטר...
הכותל -אזוב ועצבת, הכותל - עופרת ודם.
יש אנשים עם לב של אבן יש אבנים עם לב אדם."
(הכותל. מילים: יוסי גמזו)

את הכישרון שלהם ברבים. זו הפעם הראשונה שציורי נחשפים בתערוכה".

עוד מצוירו המוצגים: חצאי פנים נשיים צבעוניים המביטים לעברנו, על פי יואל הרעיון של הציור מבטא כי לא משנה מה צבענו, אמונתנו ועמדתנו, כולנו אנשים ומוכרחים ללמוד לכבד ולאהוב אחד את השני. וכן מוצג ציור המשדר אופטימיות ובו מופיעה אישה בעלת שיער אפרו וברקע מופיעות מילים המבטאות עוצמה.

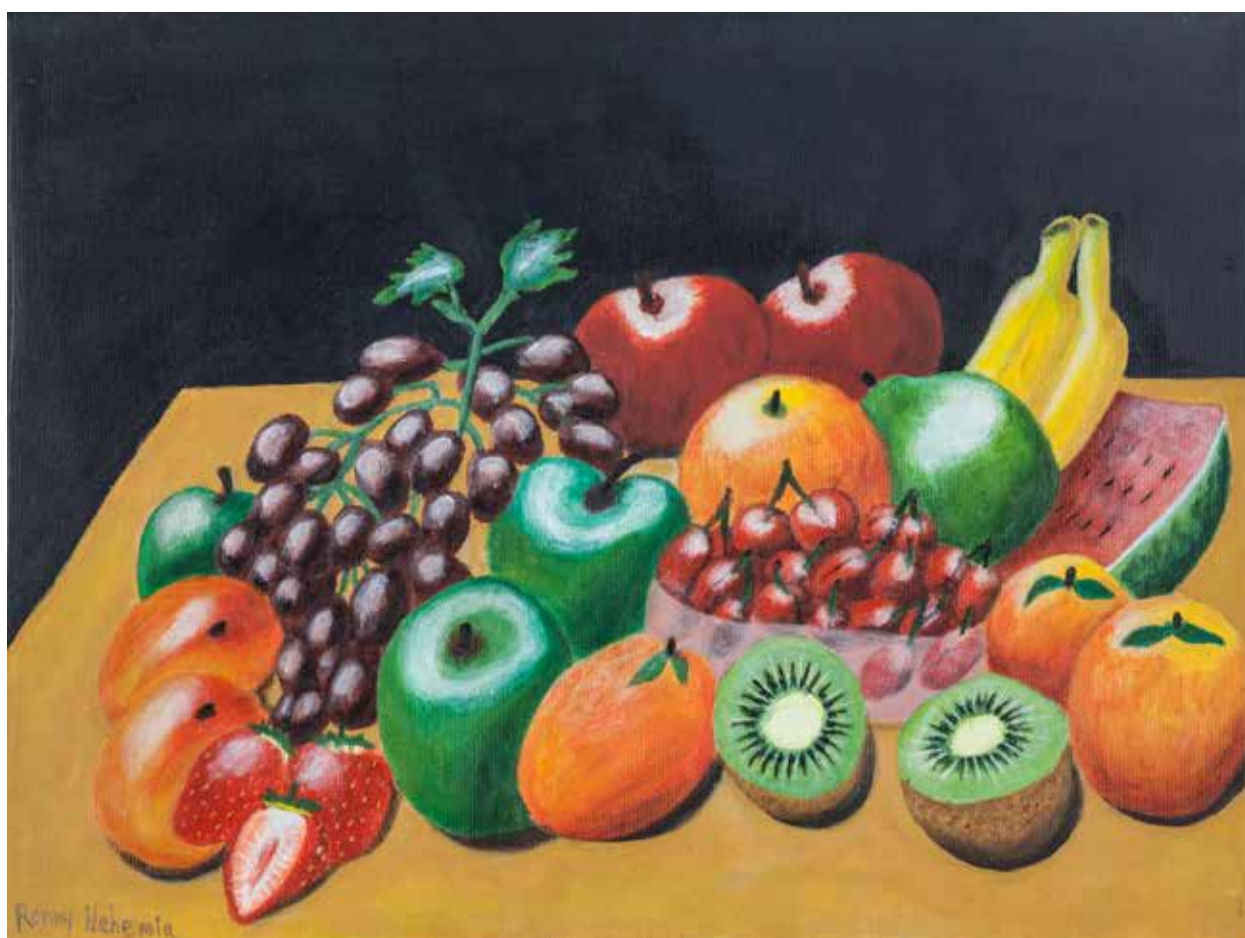
מציג נוף גלילי טיפוסי מאזור מגוריו בקיבוץ כפר סאלד, השדות לפני קציר על רקע מספר עצי ברוש, ציור שצויר בצבעי שמן על בד.

"עוד מהיותי ילד התחלתי לצייר ותמיד זה היה ברקע לפעמים יותר לפעמים פחות, לא ממש השקעתי בתחביב האהוב. עד לפני כשנה וחצי שהחלטתי שאני לוקח את זה יותר ברצינות, קניתי ציוד ופשוט התחלתי לצייר... סבי היה צייר מוכשר מאוד וכך גם אבי צייר מדהים, אך הם לא עשו עם הציור צעד נוסף בכדי להציג

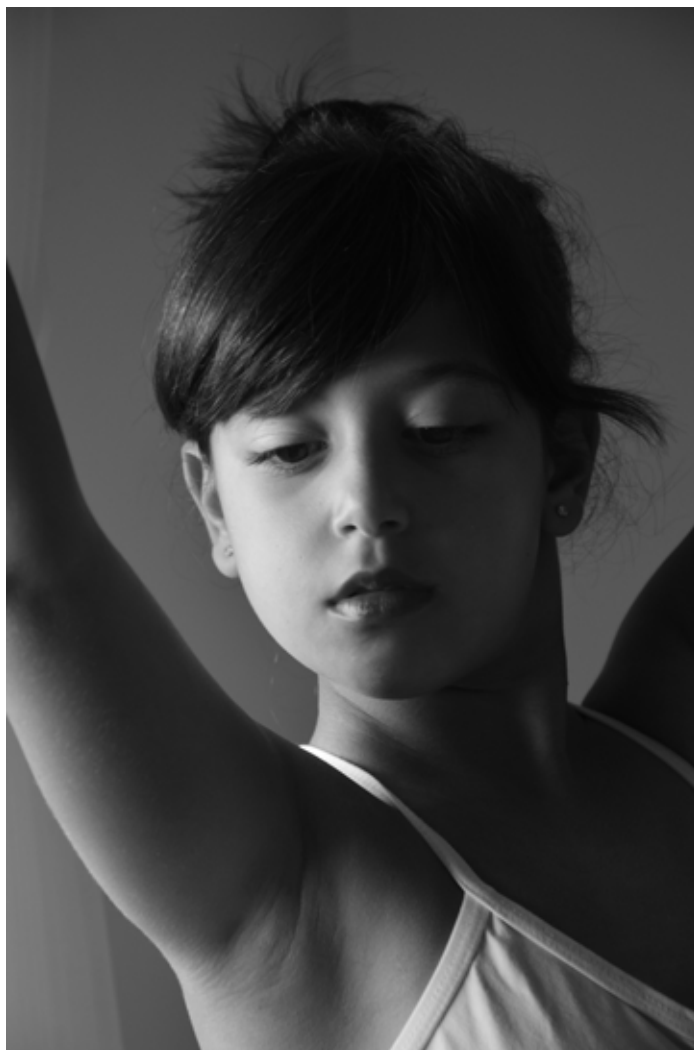

"שונים אבל דומים - מחשבים מסלול מחדש" - זו היא הכותרת למקבץ העבודות של רוני המייחל ומאמין בפתרון "אמיתי" למדינה, שיתממש באמצעות משא ומתן הכרוך בויתורים כואבים מסוימים, וכשם שעל גבי שולחן ניתן להניח פירות וירקות מגוונים, כך אפשר לקיים מערכת יחסים בין עמים שונים סביב שולחן ועם כוס יין שיפיג את החששות בכל צד.

לדבריו: "אומן הוא יצור פוליטי, היוצר מתוך דחף פנימי, המתחבר לרעיונות של שינוי. הנובעים מהדחף ליצור ולייצר אינטראקציה בין האומן לצופה ובין הצופים השונים הנחשפים ליצירתו. כאשר ניתן להתבונן בציור מנקודות מבט שונות, ולאפשר לאנשים לנסח את השקפותיהם השונות, הציור הוא אוסף של סתירות... חשיפת הציור לקהל היא חלק משמעותי מהעבודה. כל דבר, שיוצר מציאות מורכבת ולא פשטנית הוא אקט של שלום, ולכן כל פעילות של קבוצה ראויה להערכה וכבוד."

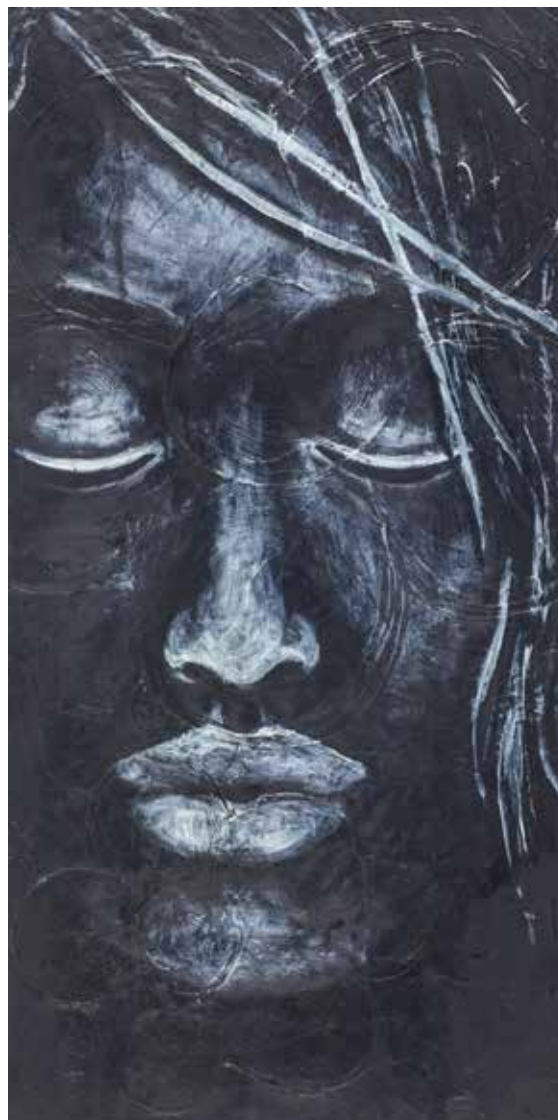
מבקשת להציג את הקושי שמאחורי עולם הריקוד הזה. הקפדנות והאימון האין סופי המלווה באכזבות בדרך. היא מבטאת זאת באמצעות שלישיית צילומים בשחור-לבן המכונה: Behind The Dance. יצירתה הצילומית מושפעת מעבודתה של הצלמת הנודעת סאלי מאן (Sally Mann), שהרבתה לצלם את ילדיה בקומפוזיציות מעניינות מחיי היום יום ובשימוש באור לשם הדגשת האמירה הצילומית. במקרה זה, לירון בחרה לצלם את בתה הלומדת מחול ולבטא את אמירתה בנושא.

לוקחת אותנו להולנד למחוז בקינדרדייק - בו מרוכזות יחדיו 19 טחנות רוח. "תחושה כמה שיותר, ותשתף את האחר ביופי ובעולם הקסום הקיים. כל יום אני מגלה שיש אינסוף מראות יפיפיים בעולם זה. "אני אוהבת את הנסתר שמאחורי העדשה ואת האפשרויות הטכניות השונות שהמצלמה מספקת".

כתמיד יצירותיה של גלית מתרכזות ביופי הנשי הפנימי והחיצוני, והן מלוות בהבעת מסתורין המעידה על מאבק פנימי או החיצוני שלהן עם עצמן או סביבתן. בציוריה ניתן לעקוב אחר תנועות רחבות ושכבות צבע רבות. עבודותיה גדולות ומרשימות כבבואתה שלה. הפעם בתערוכה מוצגת דמות נשית אדומה במצב שינה או חלימה, כמעט ומתמזגת על רקע הבד האדום, וכן מוצגת דמות נשית אחרת שמזוויית עיניה זולגת דמעה.

בנוסף מוצגת גם קולקציית תכשיטים עדכנית המשלבת חומרי מיחזור שונים: כפתורי מתכת ועץ, קפסולות קפה, חרוזים ואלמנטים נוספים. "כדי לראות את יופייה האמיתי של כל אישה, יש להסתכל מעבר ליופייה החיצוני" - גלית סורק).

"אני וגם הסבתא ישבנו פה בצוותא על הספסל
שבגינה, וסבתא שוב חוזרת ושוב היא מספרת,
מה שהיה לפני המדינה...."
(הדגל שלי - יורם טהרלב)

סב ונכדתו יושבים זה מול זו על ספסל שבגינה
ומשחקים, פסל זה יצירתה של אליה נוצר בחמר
וצבע, וכן מוצג פסל הרקדנית בכחול שנוצר
בטכניקה מעורבת.

ובנוסף בתערוכה מוצגים גם מקבץ ציורים של
האמנית, והפעם היא מציגה ציורי נוף מופשטים
המאופיינים בצבעוניות עזה וטקסטורה עשירה,
שצוירו בשמן על בד באמצעות שימוש בשפכטל
המותיר עקבות מקצב, תנועת אנרגיה רוחשת על
הבד.

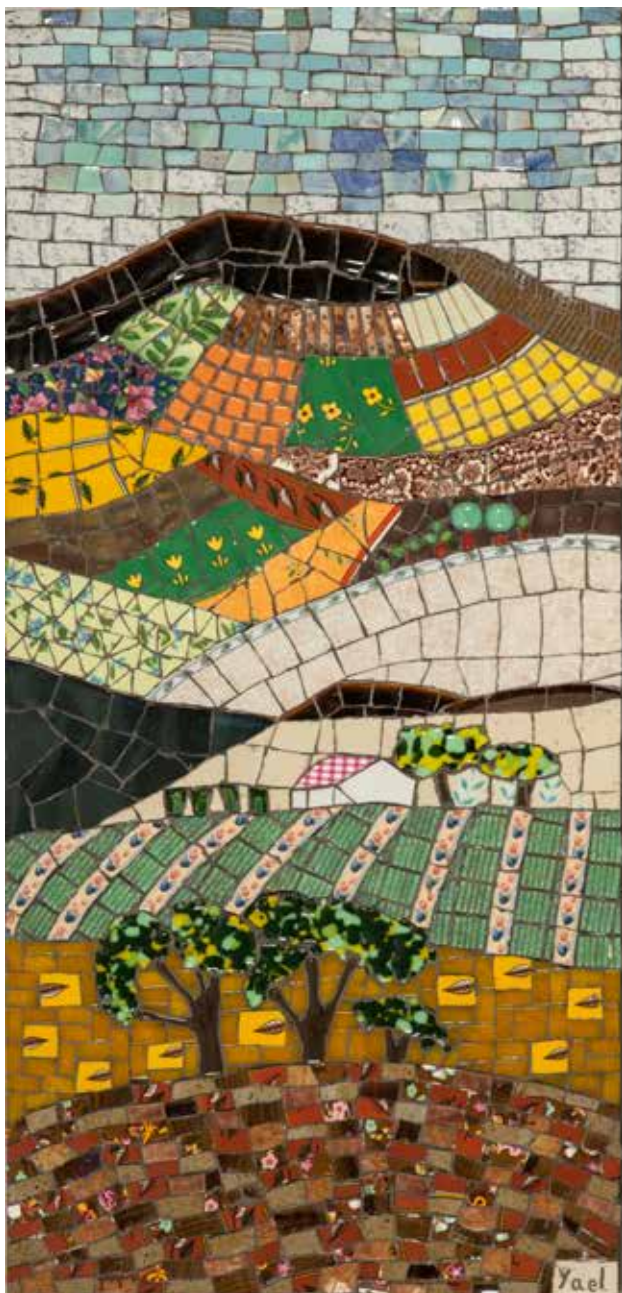

הרגשתי צורך להגיד תודה לבורא עולם ולכל מי שעמל, עסק, טרח והוציא מהכוח אל הפועל את המפעל היפה הזה ולכן השם שנבחר לעבודות, הינו: "הוקרת הטוב".

בציולם הראשון, בני אריה מצייר לב, אך אם מביטים היטב, רואים שהלב משולב עם לוגו הבנק. ובציולם השני, בתי נעמי רוקדת ליד לוח ציור ובו מופיע ציור נוסף בו מופיע לוגו הבנק שפאבלו מרדר ממחלקת יישומי שוק ההון של הבנק צייר באמצעות איירבראש (Airbrush). (אלכס)

"הצילומים נוצרו בכוונה ברורה להגיד תודה ענקית לבנק, ארגון העובדים והנהלה על הזדמנות היוצאת מן הכלל לתת במה לכל מי שרוצה להציג את יצירותיו.

זאת השנה החמישית שאני מציג בתערוכה הנפלאה הזו. שני ילדי נולדו בתקופה בה אני עובד בבנק, ובכל הזדמנות הם כמהים להגיע למקום עבודתי, החלטתי לצלם אותם בשילוב לוגו הבנק במיוחד לצורך התערוכה.

יצירות הפסיפס המרהיבות של יעל המכונות "תמונות נוף מולדתי" נוצרו בתהליך ממושך, מלאכת מחשבת הדורשת ניסיון, מיומנות, קפדנות ומקצועיות. כלים, אריחים וזכוכית (פוזינג) המומסת בכבשן, כולם התמזגו יחדיו לכדי יצירה מרשימה. בפסיפס אחד מראה גלי הים התיכון בשעת שקיעה ובאחר מראה אביבי פורח של גבעות, טרסות ועצים.

החמר מתרכך ולובש צורה ורגש בידיה של ניצה המפסלת פסלים מלאי מבע. ביניהם פסל בדמותו של אריק שרון מחבק כבשה אהובה. תבליט של פני זוג צעיר מאוהב, ודיוקנאות משפחתיים נשיים, המייצגים שלושה דורות של מגורים בארץ: אמה של ניצה שהגיעה ארצה ב- 1924, ניצה, ילידת הארץ, שנולדה לפני קום המדינה בשנת 1942, ובתה של ניצה שנולדה במדינת ישראל בשנת 1969.

אנליסטית ומתכנתת בתחומה במסגרת עבודתה בבנק. מירל מעידה על עצמה כשילוב בין צד ראייתי חזק לצד יצירתי המתבטא באהבתה לאמנות ולציור. מגיל צעיר נהגה לצייר וגם כיום בזמנה הפנוי הציור תופס חלק משמעותי בחייה. לאחרונה, החלה לצייר סדרה העוסקת בסמלים בטכניקה מעורבת. ציורים מופשטים, עזי צבע וטקסטורה מדמים למפות ימיות כאשר על גבי המופשט הנוזלי הזה רשום סמל המגן דוד כמוטיב חוזר הנטמע בינות סמלים נוספים, דוגמת סמל החיים ואחרים. ציורים אלו משלבים בין היצירה המופשטת לצד נוסף עניינה של מירל בחקירת גיאומטריה מקודשת - מחקר הצורות וסימנים סימבולים ומשמעותיהם. לדבריה ציורים אלו מבטאים את שני הצדדים באישיותה הצד הראלי המחקרי והצד האמנותי המופשט יותר.

שני צילומיה של מירה הינם תצפיות מארצנו שטופת השמש. צילום פנורמי מנקודת תצפית הפלמינגו בבריכות המלח באילת. ותצפית נוספת מהר יואש. "אומרים ישנה ארץ - ארץ שכורת שמש, איה אותה ארץ איפה אותה שמש?" (שאל טשרנחובסקי)

עבודות היודאיקה של דוד, עשויות עבודת יד מלאכת צורפות בשילוב זכוכית ופליז מצופה זהב. ביניהן: חנוכיה, מגש לחלות שבת ובתי מזוזות בגווני הלאום כחול/לבן, חלקם בשילוב סמל מגן דוד ושרשרת אבן החושן בהשראת כותנת הפסים של יוסף. פריטי יודאיקה שימושיים המספרים את סיפורו של העם היהודי. דוד מספר: "בצעירותי אהבתי ליצור תכשיטים אולם זנחתי זאת לטובת משפחה וקריירה בעבודה. עם פרישתי לגמלאות לפני כשנה החלטתי לנסות את כישורי בסדנא לצורפות. הסבלנות והחוש היצירתי שלי תועלו לעבודות צורפות מוצלחות. כבר לאחר שלושה חודשי למידה השתתפתי בתערוכה בבית היוצר. נחשפתי לעבודות הזכוכית שמשכו אותי בצבעוניותם נרשמתי לסדנת זכוכית וכך התחילה דרכי בתחום זה. אני מאמין בנחישות ובעיקשות להשגת עבודה איכותית, מדויקת ויפה. לא להשבר או לוותר עד שתצא עבודה מושלמת מתחת ידך."

הנוף המדברי השומם בעל איכויות עוצמתיות משלו. דודי מציג תצפית במצפה רמון אל עבר המדבר האינוסופי ותכלת השמיים. מצפה רמון שוכנת על שפתו של מכתש רמון - המכתש הטבעי הגדול ביותר בעולם. הנוף הנשקף ממנה הפך אותה למרכז תיירות וחוויה מדברית.

לומדת שנה שלישית צילום במסגרת מכללת תרשיש בבאר שבע, ומצלמת עם קבוצת צלמים מרחבי הארץ.
מציגה לראשונה בתערוכה צילומים מנמל יפו בשעת זריחה, עת יציאת הדייגים לים הפתוח.

70 שנות ציונות וגאווה בשמי הארץ. מטוס אל על, גאווה בארץ ובעולם, חוצה את השמיים וממתין למחאות הכפיים. הפעם לא בתוך המטוס בשילוב שירת "הבאנו שלום עליכם" אלא בכל חופי ישראל לשמחתם של אזרחים גדולים וקטנים הממתינים למטס הארוך ביותר שנראה בשמי ישראל - התרשמותה של שרון ממטס יום העצמאות.

חתולי הרחוב האהובים על מרינה הונצחו על ידה ביצירה בטכניקת ויטראז' צבעוני וצבעי מים על זכוכית. עבודה עמלנית הכרוכה בתהליכי המתנה ממושכים בשלבי הייבוש השונים. מרינה, נולדה ברוסיה ובגיל 13 עלתה ארצה, לדבריה: היה לה חשוב להציג חתולים בעבודות כיוון שלדעתה רוב הישראלים סולדים מחתולים הנחשבים לחיה המשוטטת ברחובות ובפחי זבל ולכן חשוב לה להציג את יופיים.

לדבריו יופיו של הטבע הוא החזק מהכל. איליה מצרף לתערוכה צילומי מראות מיימים מארצנו: נוף פריחת צמחיה ומקווה מים בגליל, וכן צילום יפו העתיקה וגלי הים המתנפצים אל המזח (צילום שצולם בשנת 2008 כאשר איליה עבר קורס צילום אצל הצלם לאוניד פדרול (LEONID PADRUL). צילום נוסף צולם במזג אויר סוער וסגרירי בחוף בת ים כאשר על אחד הסלעים ניצב דגל ישראל המתנופף ברוח העזה כסמל להתמודדותה של מדינתנו מול אויבינו. בנוסף איליה מציג צילום מרהיב של הכותל.

מציגה: "מסעדה ישראלית כשרה בתל אביב". צילום המשלב שני היבטים האהובים עליה - השתקפות ותיעוד שבאים לידי ביטוי בצילום ומספרים סיפורו של מקום בזמן נתון. ה'התרחשות' הניבטת מבעד לחלון, ממזגת לתוכה השתקפות עדינה מבחוץ, בשילוב הקומפוזיציה המסוימת הנתונה בזמן זה במסעדה ובתוספת הצבעוניות, התפריטים, תעודת ההכשר - כל אלה, מספרים את סיפור המסעדה הישראלית הזו, ברגע מסוים בר חלוף.

"אז איפה הן הבחורות ההן עם הקוקו והסרפן..."
יונית מציגה את הבחורות ההן עם מחלפות שיערן
השחור בטכניקה של רקמה על בד. יונית פורשת
הבנק, אמנית יוצרת ומלמדת רקמה, עיסת נייר,
חמר פולימרי ותכשיטנות בסטודיו בגבעת ברנר.

אמן סיירר ואבטחת מידע, וצלם. מציג בתערוכה סדרת צילומים אותנטיים שלנו, תושבי הארץ: ילדה בדואית, חיילים בעיר העתיקה, אב ובניו החרדים במאה שערים, וחוף הים תל אביב בחגיגת יום העצמאות - מיני פסיפס של "דיוקן ישראלי". וכן מוצגים שני צילומי לילה זרועי כוכבים, מראות מרהיבים ממצדה.

מציג ארבעה צילומי טבע ממחוזות שונים בעולם, בזיקה רעיונית הומוריסטית למצבה העכשווי של המדינה. בצילום שצולם במסאי מארה שבקנייה מוצגות שתי ג'ירפות צמודות זו לזו הממוקמות במרכז הקומפוזיציה הצילומית, אלא שכל אחת מטה את צווארה לכיוון הנגדי... ובצילום אחר שצולם במסרנגטי בטנזניה, צמד לביאות נראות כמחוברות כמו שני עמים בדו קיום. ובצילום מאגם נאקורו בקנייה מוצגת קבוצת קואליציית פינגווינים ורדרדים הניצבת על אמת המים. ובצילום נוסף, חברי האופוזיציה הפינגווינים מזן "רצועת סנטר". ☺

בציוריה מארג סיפור אישי ומשפחתי כמעשה רקמה הנרקם בין הפורטרט המשפחתי והאישי לבין הסיפור הישראלי הכללי. לדבריה: "מעשה הזכרון מתחיל מתצלום אישי המניע למעשה היצירה כדי לבחון את הזהות האישית ביחס לזהות הקולקטיבית. מעשה היצירה מסומל באמצעות האורנמנטיקה המזרחית ובשילוב בין אמנות "גבוהה" ל"נמוכה" בין מעשה הציור לבין מלאכת היד הפתיינית".

בתערוכה מוצג ציור המכונה: "שיבת ציון" - מייצג את כמיהתם ושבתם של יהודים לארץ, לאחר אלפיים שנות גלות. "על נְהָרוֹת בְּכָל שָׁם יִשְׁכְּנוּ, גַּם-בְּכִינוֹ, בְּזָכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן" (תהילים קלז). בציור מופיעים דמויותיהם של הוריה שעלו ארצה מעירק (בבל). הציור מצויר כדרכון במעגלי החותמות, משל לחותמות מעבר להגשת החזון הציוני - והציטוטים המוזכרים בחותמות נכתבו בכתב ידה מספרי הנביאים ירמיהו, ישעיהו ויחזקאל אודות חזון שיבת היושבים בבבל לציון. הבולים בדרכון הינם של מלך עירק, פייסל השני שנתלה ב- 1958 לאחר הפיכה בעירק.

ציור נוסף המוצג בתערוכה מכונה: ילדות כ"צבר החדש" - ציור מתוך תצלום פורים, דור ראשון שנולד בארץ ישראל כ"צבר החדש", האמנית מתוארת כ"מלכת אסתר" במרכז הציור. הציור מסמן את הזהות הישראלית החדשה אשר מתחברת גם עם חגי ישראל. כמו כן העבודה מאזכרת מסך ובמת תאטרון ובכך מתכתבת על פי אביבה עם ציוריו של הצייר הבריטי דייוויד הוקני (David Hockney) שחלק מהם השיקו בתבניות לבמת תאטרון.

אביבה בעלת תואר ראשון ושני בתולדות האמנות - אוניברסיטת ת"א; לימודי אמנות "המדרשה לאמנות" ברמה"ש; תואר בלימודי אוצרות - אוניברסיטת ת"א.

על גבי קערת הפסח עשויה פורצלן מתנוססת ההכרזה: "בארץ ישראל קם העם היהודי".

כאשר משפטים נוספים מתוך מגילת העצמאות (שנחתמה בה' אייר תש"ח, 14 במאי 1948) מעטרים את הקערה כקליגרפיה מעגלית שנכתבה בכתב ידו של אהד. בין המשפטים המופיעים, מזכרים הערכים האוניברסליים, דוגמת: "מדינה ישראל תהא מושתתת על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונם של נביאי ישראל; תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות..."

צלחת הפסח הזו מחברת בין ערכי היהדות והמסורת של העם היהודי לערכים האוניברסליים.

הרצל חלם להקים מדינה ולאחר אלפי שנות ניכר וגלות הגענו לארצנו המובטחת, ארץ הפלאות של חמדת אבות. אמנם סביב דיונים ומאבקים לא פשוטים, ארצנו עודנה נאלצת להתמודד במשאי ומתן מייגעים בין מגוון דעות ומחלוקות לא פשוטות בינו ומול סובבינו. ועל אף הקשיים זו ארצנו שלנו, ארץ ניסים ונפלאות.

"בצד אחד גר כובען, ובצד שני גר ארנב ואין זה משנה באיזה דרך תבחרי, שניהם ממש משוגעים".
 "לא הייתי רוצה להסתובב בחברת משוגעים" אמרה אליס.
 "אין לך ברירה" אמר החתול. "כולנו ממש משוגעים כאן, אני ממש משוגע, את ממש משוגעת".
 "איך אתה יודע שאני משוגעת?" שאלה אליסה.
 "בטח שאת ממש משוגעת אחרת לא היית באה לכאן בכלל".
 אליסה לא התווכחה.
 (לואיס קרול - "הרפתקאות אליס בארץ הפלאות").

מיכאל משתף אותנו בצילום "בראשית" בו נראה רוכב אופניים שהגיע אל הר סדום בעת זריחה, ניצב בדד מול הרי ירדן וים המלח. הקרקע מכוסה בחול בתולי רך ורק עקבות אופניו מותרים סימנים בחול... הרוכב ועקבותיו היחידים מסמנים אותו כאילו היה זה האדם הראשון שזה עתה הגיע למקום. הצילומים צולמו במהלך טיול אופניים לים המלח וטיפוס להר סדום.

"רבע שעה מהבית, רבע שעה לפני שקיעה, בלי דרכון ובל' מצלמה, חמושה במצלמת הנייד ובסוודר דק יצאתי לצוד ביער... תמונות" (עפרה)

עפרה מציגה לנו את שלל הצייד שלה ממראות יערות הכרמל, חוות בית אורן, כפי שנלכדו בעדשת מצלמתה. תמונות של שינוי והתחדשות, מעברים מיום ללילה, מאביב לקיץ, משריפה לצמיחה מחודשת. עקבותיו של אסון שריפת הכרמל שהתרחש ב 2010 עודם ניכרים, אך הצבע חוזר אט אט ללחיים של ההר הירוק כל ימות השנה, בזכות הצמחייה המתחדשת, בעלי החיים והמטיילים.

והיא מצטטת את מילותיו של יורם טהרלב: "עוד לא תמו כל פלאיך" - בכל דבר אפשר למצוא פלא, גם בשולית מי מלקוש של סוף החורף..."

מציג פרגמנטים ממקומות שונים בארצנו על נופיה המגוונים, ארץ זבת חלב ודבש.

לדבריו: "כנין למייסדי חדרה, אשר היה להם חלק בייבוש ביצות ובניין הארץ, אני אוהב אהבת נפש את הארץ הזו, שבה אפשר לחלום את מה שהעניינים צופות, בזכות חלומותיהם של המייסדים וממשיכי דרכם."

"בצל כפות תמר, בארץ הכנרת, היה לי אור ושמש תועפות, הבוקר שם נשאר, זהב נגע בדרך, ונשמתי חלמה את שעני צופות..."
(מילים דודו ברק)

בנקאית וציירת מוכשרת, מקדישה זמן איכות לציור, תלמידתו של הצייר אנטון בידרמן. והפעם היא מצגה רישומים ממראות הבירה החילונית של ישראל - תל אביב, באמצעות צבעי מים על נייר. נופיה ותושביה של העיר מהווים מקור השראה לאמנים רבים. בין הרישומים: דייג והולכי רגל בטיילת המחודשת בנמל, ילדים משתעשעים במזרקות המים בנמל, בתי הבאווהאוס בכיכר מגן דוד (ליד שוק הכרמל) ותצפית מיפו אל עבר חוף ימה ובניינה של העיר.

גיא הנציח צילום מרגש של הכותל בשעת חצות של ערב יום הכיפורים, כאשר המוני מתפללים מרחבי הארץ הגיעו להתקבץ סביב הכותל לתפילת הסליחות לפני המעמד המכונן של יום הכיפורים. צילום עוצמתי זה מאגד בין העבר ההיסטורי של המקום הקדוש לעם היהודי לצד הופעת דגל ישראל ברחבת הכותל ובין המון המתפללים.

גיא מציג כמו כן שני צילומים בשחור/לבן מהעיר ת"א. חוף ימה של העיר, ובצילום נוסף מופיע מבנה העירייה ותרני הדגלים בקדמתו - דגל ישראל לצד דגל העיר. לדברי גיא: "העיר ת"א, סיפור הקמתה והישגיה האדירים מבחינה מוניציפלית חברתית, כלכלית, תרבותית ואמנותית, מעידים על יכולתנו כעם וכחברה. גם לאחר טיולים רבים בעולם, ת"א (בינות ערים רבות אחרות בארץ) היא מקום שאפשר בהחלט להתגאות בו".

משתף: "יעקב שרתוק, אביו של סבי משה שרת, עלה ארצה כחבר ביל"ו ב-1882 ופתח בכך שרשרת אירועים שהובילה למינוי משה שרת לשר החוץ הראשון ולראש הממשלה השני של מדינת ישראל. עבודתי היא חלק מהפרק הראשון ברומן הגרפי שלי "הסאגה של משה שרת" - עבודה בהתהוות - המתחיל באירוע מכונן בחיי יעקב שרתוק שבעקבותיו עלה ארצה. היא מבוססת על הפרק "בית יעקב" ב"ומן האישי" של משה שרת. חלק מהציורים הם בהשראת תמונות אמיתיות". העבודה בוצעה בטושים, בצבעי מים ובעיבוד מחשב.

